

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z P R Á V Y Č S K P

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Členský oběžník
Československého svazu křesťanských pracujících
Švýcarska
1973 -Srpen/Září -číslo8/9

SACHAROV A TI OSTATNÍ

Ze všech lidských ctností odvaha nejvíce imponuje. Nakonec i nepříteli. V mezních situacích se stává, že vstoupí do srdcí velice mnoha lidí. Tak se tomu zdá být dnes v sovětském Rusku.

Paralelně s akcí o mezinárodním uvolnění napětí se Brežněvovy mocenské orgány pustily doma s tvrdostí, připomínající třicátá léta stalinské hrůzovlády, do likvidace kritiků a odpůrců režimu. Naplnila se vězení, psychiatrické kliniky. Pod účinkem nejmodernějších prostředků k oslabování vůle vypovídají delikventi na tiskových konferencích přesně to, co se od nich chce. Umlkla "Kronika současných událostí"-podzemní samizdat, který po pět let "vycházel" s obdivuhodnou pravidelností, informoval a burcoval. Jakra, Krasina, Maximova a řadu jiných čeká soud nebo už mají po něm. Solženicyn a Sacharov jsou předmětem zastrašovací a ostouzecí kampaně, která má zřejmě za cíl učinit světové a domácí veřejnosti stravitelnějším jejich eventuelní zatčení.

A PRECE! Ze dvou set členů sovětské akademie věd mělo celých stošedesát odvalu za odsouzení Sacharova a Solženicyna nehlasovat!! Fysik TURŠIN a matematik ŠAFAREVIČ se Sacharova veřejně zastali. Solženicyn se nebál poskytnout rozhovor zástupci Associated Press a časopisu "Le Monde". Sacharov pak se nebál ani přímého telefonického rozhovoru se západoněmeckou televizí. Exulanté, kteří osobně prožili, na př. v Československu, teror let padesátých, nechtěli věřit svým očím, když viděli ve středu 5. září v pořadu "Magazin ZDF" německého reportéra "při činu" a slyšeli z Moskvy zřetelný hlas bojovníka za lidská práva, který bez rozpaků vysvětloval svoje these. Trochu nejistá němčina při tom jen potvrzovala, že nic nebylo předem připraveno.

Pře, za kterou stojí tak stateční lidé, by neměla být předem prohrána. Tím spíše ne, že se nebojí se za ní postavit i mnoho lidí dalších. 1453 ruských matek baptistického vyznání podepsalo petici, v níž žádají, aby jejich děti nebyly diskriminovány k vůli náboženské výchově. 12 000 litevských katolíků se podepsalo pod dopis gener. tajemníkovi OSN Waldheimovi. Tři miliony podpisů sebrali krymští Tataři pod svou petici, v níž se dožadují svých národních práv. Ani Samizdat se nepodařilo zcela umlčet-jen ona Jakirova "Kronika" přestala vycházet.

Tvrdě do padají slova ruských intelektuálů a zprávy o počinech tisíců prostých ruských lidí do unavené a kompromisní nictvím prosycené atmosféry Západu. Tím tvrději, mluví-li např. právě Sacharov o současném období světových konferencí jako o hodině dvanácté a zapřísahá, jakoby ve spěchu: "Nevěřte jim - neopouštějte nás-nebojte se trvat na spravedlivých požadavcích lidských práv." Nedávné reakce světového tisku, veřejnosti i některých politiků jakoby napovídaly, že toto volání přece jenom není nadarmo. Jak rádi bychom byli, kdyby již průběh nastávajících ženevských porad ukázal, že nejenom v Rusku ale i na Západě jsou lidé- kteří mají odvahu.

Z P R Á V Y Z Č S K P

- oo SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ pořádá Sokol-Winterthur v sobotu 22. září v hotelu Volkshaus.
- oo Zveme všechny členy, z Winterthuru, Curychu, St. Gallen a z okolí, ke SVATOVÁCLAVSKÉMU SETKÁNÍ V PŘÍRODĚ v neděli 30. září na Schwägalp na úpatí hory Säntis. Ve 12. hodin bude P. Vondra sloužit v kapli mši svatou. Odpoledne ztrávíme pak buď pod širým nebem, nebo-nebude-li hezké počasí-v turistické restauraci u stanice lanovky.
- oo Dr. GUIDO CASETTI, ústřední tajemník CNG a člen výboru našeho ČSKP, byl navržen, za odstupujícího H. Rieda, na místo předsedy celošvýcarského křesťanského odborového svazu CNG pro následující pětileté funkční období.
- oo Po výzvě čínského ministerského předsedy Čou-En-Laje, aby SSSR vyklidil vojensky ČSSR a Mongolsko, dodala tisková služba ACEN v Paříži mezinárodním tiskovým agenturám prohlášení pařížského tajemníka ACEN, předsedy Čsl. poradního sboru v západní Evropě a zahraničního člena našeho svazu Dr. E. Řeháka. Prohlášení se týká současné diplomacie západních velmocí a obsahuje tři prosté otázky:
 - 1/Je opravdu nutné, aby jen Čína vyžadovala spravedlivou věc-stažení sovětských branných sil a policejních sil z Československa?
 - 2/Bude opravdu nutné, vzhledem k nezájmu západních vlád o národní aspirace podmaněných obyvatel Evropy, aby se tyto národy obrátily o podporu proti kolonialistickému imperialismu Kremlu na Čínu?
 - 3/Není už svrchovaný čas, aby politika západních velmocí, i ve vlastním zájmu přestala kolísat mezi Mnichovem a Jaltou?
- oo Prohlášení věnoval 12. září obsáhlý komentář na př. zahraničně-politický redaktor švýcarského ženevského deníku "Express" Pan Jaime Pinto, který, mezi jiným, připoměl, že se v Praze objevují na zdech nápisy: "Ivane, od nás tě vyženou čínané"-jako doklad zahořklosti Čechů, kteří se cítí opuštěni západními demokraciemi.
- oo Politika kancléře Brandta na pranýři v Rusku. Jeden z nejvýznamnějších sovětských dissidentů, spisovatel Vladimír Maximov, vytýká ostře dnešní soc. dem. vládě Německé spol. republiky, že dělá jednostranné ústupky SSSR přes trpké zkušenosti Mnichova. "Nobelova cena byla propůjčena průměrnému zástanci nového Mnichova, který se sám považuje za velkého politika. Jen Všemohoucí ví, kolik krve ještě bude třeba zaplatit za dábelskou hru hlupáků moderní diplomacie". V Moskvě koluje otevřený dopis, který Maximov adresoval německému spisovateli Heinrichu Böllovi. V něm uvádí jako příklad odvahy pro západní spisovatele sovětského jaderného fyzika Sacharova, který slouží Rusku ke cti. Sacharovovo "Stanovisko k základním otázkám moderního světa" přichází Sacharovovi drahorozhodně dražší, než si jeho západní kolegové umí představit. Už i nad ním se stahují těžké mraky a nejínak se vede i mnoha jeho přátelům, spisovatelům a intelektuálům. Vladimír Maximov, autor knihy "Sedm dnů stvoření" byl v červnu vyloučen ze Svazu spisovatelů.
- oo LETOŠNÍ 28. ŘÍJEN se podle předběžných zpráv chystají krajan-ské spolky oslavit ve všech větších městech Švýcarska. Vyzyváme členy ČSKP, aby se oslav zúčastnili a podle okolností a možností pomohli při jejich přípravě.

- oo KRAJANSKÁ POUŤ DO ŘÍMA s oslavou tisíciletého výročí založení pražského biskupství byla událostí nadmíru důstojně reprezentující křesťanskou přítomnost našeho národa. Na 450 účastníků se v sobotu 1. září nerado rozjíždělo do svých vzdálených domovů po týdenním společném putování po všech možných místech připomínajících dávnou historii vývoje křesťanství v českých zemích. Vrcholem pouti byla t. zv. soukromá audience u papeže Pavla VI. v Castel Gandolfo, při níž nám tento velký bojovník za duchovní obnovu světa připoměl neobyčejně milým a osobním způsobem, jak důležité je zůstat věrným svým křesťanským tradicím - v oblasti lidské, náboženské i mravní. Perfektní byla organizace celé akce. Sluší za ní poděkovat všem, kteří se na ní podíleli, v čele s P. Vojtěchem Hrubým z římského Velehradu. Škoda, že z technických důvodů bylo nutno počet účastníků omezit, takže se na několik set později přihlášených už nedostalo. S poutí bylo spojeno výroční zasedání spolku "Velehrad" a symposium Křesťanské Akademie, na němž referoval též předseda našeho ČSKP.
- oo Mezi NOVÝMI KNIHAMÍ, vydanými Křesťanskou akademií v Římě, je na prvním místě sborník TISÍC LET PRAŽSKÉHO BISKUPSTVÍ, obsahující pět tematických článků a soubor dokumentů, líčících založení biskupství a osudy jednotlivých biskupů; některé z těchto dokumentů byly tu poprvé přeloženy do češtiny. Sborník stojí 3000 Lir, /při současném kursu jen asi 14 SFr/ a můžete jej objednat na adrese "Velehrad", Via Concordia 1, 00183 Roma.
- oo KURATORIUM GEISTIGE FREIHEIT /Postfach 1825; 3001 Bern/, vydalo, jako přílohu ke třetímu svazku německých překladů ruských samizdatů mapku sovětských trestných táborů/stav 1973/. V textu se připomíná, že je jich na tisíc a že je v nich uvězněno na 1,200 000 politických vězňů. Obyčejná mapka se promění v hrůzostrašnou podívanou, když si člověk uvědomí, že v jejich červeně vyznačených drobných kolečkách žijí lidé, kterým bylo odnato všechno - kromě touhy po svobodě.
- oo Sbírat a rozšiřovat INFORMACE O SOVĚTSKÉM SVAZU je práce těžká a ponurá. Jeden italský moskevský dopisovatel o ní píše takto: Západní novináři musí bydlet v blocích pro cizince, střežených ve dne v noci milicí. Pomocný personál mohou dostat jen od příslušného sovětského úřadu. Neoficiální styky se sovětskými občany jsou podvázány a západní novinář smí překročit čtyřicetkilometrový limit jen se svolením sovětského ministra zahraničí. /Ze zprávy čl. poradního sboru v Záp. Evropě./
- oo POLITICKÝCH STRAN JE TŘEBA. Tak usoudila většina tázaných při průzkumu veřejného mínění, který byl letos proveden ve Švýcarsku z iniciativy strany LSPS/Liberalsozialistische Partei der Schweiz/. V současné době záplavy informací, poskytovaných zejména masovými sdělovacími prostředky, v celku povrchních, unifikovaných, ne-li sterilisovaných, je velikou úlohou politických stran, pěstovat v občanech schopnost vlastního prohloubeného a věcného osobního úsudku. Ve Švýcarsku je v politických stranách organizováno jen 10% voličů. Tím důležitější je jejich působení také na širší vrstvy obyvatelstva - a tím větší prý je ovšem také jejich zodpovědnost za míru angažovanosti celého národa. Takto svůj smysl chápající politická strana je prý každému občanu partnerem, kterého potřebuje. Výsledek tohoto průzkumu překvapil, poněvadž se vlastně téměř všeobecně tvrdí, že člověk naší doby se o politiku a záležitosti veřejné velmi málo zajímá.

- oo PŘIJÍMACÍ POHOVORY A TESTY. Je běžnou praxí švýcarských zaměstnavatelů, že přijímají nové zaměstnance většinou na základě přijímacích pohovorů a testů. Málokdo z nás však ví, jak daleko takové pohovory a testy mohou jít. Zaměstnavatel je při přijímání nových zaměstnanců zásadně oprávněn klást uchazečům o nové místo otázky vztahující se na charakter nabízené práce a místa a na k tomu požadované znalosti, schopnosti a vlastnosti uchazeče. Otázky přesahující tento rámec jsou však právně nepřipustné a mohou případně znamenat i dotčení všeobecného práva osobnosti, které je každému zaručeno švýcarskou ústavou a zákony. Například inteligenční testy jsou jen tehdy přípustné, omezují-li se pouze na zjištění nadání uchazeče o nové místo, tak jak je toto místo vyžaduje. Testy osobnosti, sloužící k zjištění struktury osobnosti jsou nepřipustné, neboť zasahují do intimní sféry testované osoby. Nepřipustné jsou i otázky na zdravotní a duševní stav, jakož i na rodinné a náboženské záležitosti přijímané osoby.
- oo Firma BAŤA podpořila BC Slavii Mnichov, která zahájí podzimní kolo bavorské divise v novém obutí. Velké překvapení zažili hráči při prvním treningu, když jim byly předány "kecky", které věnovala klubu firma Bata Schoe. CO, Belcamp, USA. BC Slavia Mnichov chce touto cestou poděkovat veřejně firmě Baťa za tento dar, který je příkladem krajanské soudržnosti. Neméně chce poděkovat panu L. Jánskému z New Yorku, generálnímu sekretáři Svazu svobodných československých sportovců, jakož i panu arch. J. Růžičkovi, tajemníku svazu pro BRD z GA-PA. Pro krajany, kteří by měli zájem podpořit tento mladý, s úspěchem hrající klub uvádíme číslo poštovního konta: Postscheckkonto 229224- 801, Postamt 8. München.
- oo HOSTUJÍCÍ DĚLNÍCI V ČSSR. Československé hospodářství trpí již delší dobu nedostatkem pracovních sil. V současné době je 300.000 pracovních míst neobsazených; v příštích 20 letech se očekává roční přírůstek pracovních sil 10.000 až 15.000, což nepostačí k dosažení naplánovaných hospodářských cílů. Hledají se proto cesty k odstranění nebo zmírnění tohoto nedostatku. Jednou cestou je zvyšování produktivity práce. Aby jí bylo dosaženo jsou jednoduše zavírány nerentabilní malé podniky a jejich zaměstnanci převáděni do rentabilnějších podniků, převážně klíčového průmyslu, nebo jsou takovým malým podnikům povolovány pouze investice, které ušetří pracovní síly. Druhou možností řešení nedostatku pracovních sil jsou hostující dělníci. Oproti západním zemím jsou zde však možnosti ČSSR velmi omezené; chybí totiž devisy. Dle československých úředních údajů pracuje v zemi v současné době na 18.000 Poláků a 500 Bulharů. Polsko odmítlo další dělníky vyplat. O vyslání 5.000 Jugoslávců se vyjednává. Inu, hostujících dělníků je v ČSSR nedostatek, zato "hostujících" vojáků tam mají dost.
- oo NEDOSTATKY V HOSPODÁŘSTVÍ ČSSR. Teoretický časopis "Odbory a společnost" v čísle 4 zveřejnil výsledky obsáhlého výzkumu pracovní kázně v ČSSR. Časopis uvádí, že "až 33,7 % mistrů se jednoznačně stotožňuje s názorem, že pracovní doba se využívá tak na 70-80%, plná polovina dotázaných dává vyhyčivé odpovědi a připouští, že je tomu tak jen v některých případech." Odpovědi dělníků se lišily jen nepatrně; zaujímali stejné postoje jako mistři. A příčiny, jak je časopis uvádí? Jsou to nedostatky v zásobování materiálem, v plánování, v řízení, nesoulad mezi zaměstnanci, špatná kontrola, benevolence, nevyvozování závěru aj. Komentáře jistě není třeba.

00 Letošní, již třetí AKADEMICKÝ TÝDEN, ve dnech 3. až 9. září 1973 uspořádalo sdružení Opus bonum v Hünfeldu u Fuldy v Německé spolkové republice, AT se zúčastnili krajané z české diaspory v západním Německu, Švýcarsku, Švédsku, Norsku, Itálii, Francii a v USA. III. AT se nesl v duchu dvou hlavních ideí: "Tisíc let pražského biskupství" a "Soužití Čechů a Němců".

Jako obvykle, těžiště programu tvořil cyklus přednášek doplněných diskusí. Prof. Dr. Mons. Karel Vrána z Itálie ve své přednášce "Nietsche a dnešní politické tendence" poukázal na kořeny Nietscheho filosofického nihilismu, jeho tzv. černé pravdy a smrti Boha a na to, čím Nietsche oslovuje i naši generaci: je to potřeba absolutna a spásy u člověka a nutnost odmítnat všechna polovičatá řešení. Historik M. Vitula v přednášce na téma "ČSR-model 1948" rozebral příčiny a souvislosti, jež vedly k únorovým událostem a vítězství komunismu v ČSR. Umělecký historik Dr. Petr Spielmann ilustroval na příkladech z malířství /s použ. diapoziitivů/ české země jako středisko evropské kultury v gotické době. Lékař Dr. M. Pospíšil provedl jako amatér posluchače životem a dílem svého oblíbeného skladatele Ant. Dvořáka. Prof. Dr. Bohdan Chudoba, historik, žijící v USA, ve své přednášce na téma "Křesťanství, komunismus a technokracie" pokázal velmi podmanivě a subjektivně na disproporce v křesťanstvu a na nebezpečí, které v sobě skrývá postupující technokracie v národním hospodářství vyspělých průmyslových států, jejímž přímým důsledkem je odumírání demokracie. Prof. Dr. Friedrich Prinz, historik z university v Saarbrücken, v přednášce nazvané "Eduard Beneš a Wenzel Jaksch" rozebral problematiku odsunu Němců z ČSR v r. 1946. Prof. Dr. Karel Schwarzenberg z Vídně obeslal Akademický týden přednáškou na téma "Vstup Čech do západoevropské kultury", v níž osobitým způsobem jemu vlastním vylíčil vztahy českých zemí a jejich německých sousedů z pohledu historika. Paní A. Goring, odbornice z oblasí pedagogiky a psychologie ze západ. Berlína mluvila o procesu t. zv. Entnazifizierung, to jest o snahách jak německého státu tak i vítězných mocností převychovat německý národ po prohrané válce a změnit zásadně jeho mentalitu. Prof. Dr. E. Lemberg z Wiesbaden měl přednášku na téma: "Národní idea u Čechů a Němců dnes". Poukázal na to, jak pojmy "národní" a pod. dostaly dnes zcela jiný obsah než měly v minulosti. Dr. Vl. Neuwirth, kulturní filosof z Frankfurtu, hovořil o psychologických aspektech českého národa-jak se projevovaly a dosud projevují v politice, kultuře i náboženství.

Příjemné prostředí Domu Oblátů, spolu se slunným, teplým počasím, umožnily účastníkům ve volném čase procházky v přilehlém parku, koupání a jinou sportovní činnost. Celého Akademického týdne se zúčastnil i oblíbený písničkář a kytarista Karel Kryl. Pohostinské vystoupení Milana Sládka z Kolína, který předvedl několik ukázek ze svého programu pantomimy, obohatilo toto krajské setkání i o tento umělecký žánr. V sobotu 8. září byl ve Fuldě uspořádán koncert, v němž vystoupili čeští umělci Dr. Vilém Noval a bývalá solistka olomoucké opery paní Mirka Bradová. AT byl zakončen nedělními slavnostními bohoslužbami ve fuldském domě za účasti fuldského biskupa Dr. A. Bolteho a bývalého břevnovského opata Dr. A. Opaska.

Čl.

RADĚJI POCTÍTI VLAST SVOU SMRTÍ NEŽ JI ZNEUCTÍTI SVÝM ŽIVOTEM

Nápis z čsl. vojenského hřbitůvku "La Targette" u Arrasu ve Francii

Ú V A H Y - D O K U M E N T Y

NEŽÁDOUCÍ ODZBROJENÍ.

Evropský Západ je kolébkou křesťanské kultury. Jeho obyvatelé jsou po dobu dvou tisíc let křesťanstvím inspirováni, zušlechťováni, formováni. To neznamená, že v druhé polovině dvacátého století jsou křesťansky kultivováni tím, že z rozvoje poznání "přírody" a "osvobozením" v oblasti světské i duchovní získali sebevědomí do té míry, že se pravdě nadřadili, učinili se sami jejím nejvyšším kritériem a stali se v domnění duchovní "dospělosti" tolerantními.

Poznání přírody se totiž neomezuje na poznání vnějšího, materiálního nebo poměrného jsoucna a pouhý logický rozum/ratio/ se smyslovou garniturou je pro poznání celé pravdy o celé přírodě nástrojem nelostatečným.

Rovněž každá ze souboru občanských svobod slavnostně proklamovaných v Chartě OSN a v ústavách všech parlamentních demokracií, jež jsou ve své podstatě druhotné, stává se torsem, není-li spontánním projevem svobody vnitřní, jež je svou povahou prvotní, kterou nelze nikde slavnostně proklamovat/leč ex post v posmrtném svatořečení/, kterou nelze jednou provždy pro všechny lidi vybojovat, která je něco zcela niterného, immanentního, individuálního, kterou každý sám nabývá nikoli vlastní zásluhou a jejíž dovršení přesahuje lidské síly.

Torso pravdy a znetvoření svobody jsou živnou půlou přebujelého sebevědomí, jež v současné době vylučuje poslední zbytky křesťanské pokory, ctnosti, jež je specificky křesťanská a jež je spolu s výspělým smyslem pro pravdu a statečností určující pro pochopení tolerance v přípustných mezích. Tolerance v pojetí nekřesťanském bývá namnoze výrazem lhostejnosti, vyplývající z vědomí nadřazenosti a neúcty k pravdě. Kdo tedy "mnoho" ví, už neví, jak málo ví, kdo je "svoboden", už neví jak málo je svoboden, kdo je tolerantní, necítí, jak je těžké být tolerantním ve vztahu k pravdě, která zavazuje.

^{na} Tím se původně křesťanská západoevropská kultivovanost scvrkla na nejvyšší samoučelný estetismus, rafinovanou sexualisaci a vyspělou osobní tělesnou hygienu, čímž jakoby dosáhla výchozího stadia, totiž stadia duchovního rozkladu římského imperia těsně před jeho definitivním pádem. Představují tyto poslední jmenované hodnoty dostatečný důvod k obraně dosud svobodné části Evropy, učiní dnešní mladé lidi bojeschopné, ochotné k jakékoli oběti pro kdysi křesťanský Západ, jehož půda je posvěcena krví tolika svatých mučedníků a bojovníků za pravdu? - Už otázka zní dnešnímu sluchu směšně a odpověď je negativní.

Sledujeme-li příznaky trvalého úpadku konce tisíciletí, shledáváme tedy nápadnou shodu s těmi, jež přivodily pád říše římské. A ptáme-li se po příčinách, rozlišujeme:

a/ Stagnace z nasycení je analogická;

b/ využití duchovního principu a jeho vystřídání novým, dokonalejším se naproti tomu jakékoli analogii vymyká. Z toho pramení umírněný optimismus křesťanů na Západoě, ale hlavně na Východě.

K současné stagnaci z nasycení přistupuje stupňující se degradace duchovních hodnot v důsledku stále živelnějšího rozvoje přírodních věd a techniky. Ta je patrná ve všech oblastech společenského života. Všimněme si však pouze dvou, sféry politické a číře duchovní.

Připusťme že dodnes má morálka v politice své místo, je totiž nepostradatelnou rekvizitou pro ta nejdůležitější dějinná jubilea, národní svátky, slavnostní přípitky a zahajování mezinárodních konferencí na vyšší úrovni, jinak byla vykázána na periferii politického svědomí voličů, protože je nepřizpůsobivá, není lhostejná a je tudíž málo "tolerantní", protože toleranci stanoví pevné hranice, burcuje, mobilisuje, zabranuje rozkladu, prostě komplikuje a činí jinak tak příjemně nasládlý život trpkým. Nemá tudíž v dnešním západoevropském politickém klimatu odzbrojení co dělat. Zdá se tedy, že proces mravního odzbrojení spěje ke svému dovršení, přičemž to vojenské snad už ani nebude zapotřebí, nedojde-li ke katastrofě, která na čas způsobí nepříjemné procitnutí s příchutí palčivé kocoviny z kompromisu, nebo nestane-li se zázrak.

V oblasti duchovní, jež je určující pro tu politickou, si všimněme rozkladných tendencí zdola uvnitř katolické církve, jež je dosud považována za duchovní velmoc svobodného světa. Krystalizačního stadia tento proces dosáhl mimo jiné na celošvýcarské Synodě 72, jejíž průběh je pro uprchlíka z Východu+ otřesný.

Někteří západoevropští katolíci myslitelé však nabyli stejně smutného dojmu a v zájmu objektivního posouzení poslouží čtenáři stanovisko švýcarského autora, Dr. Th. Brunnera, předsedy mezinárodního sdružení pro duchovní obnovu církve "Una Voce", k shora zmíněné Synodě:

"Veskrze negativní zkušenosti, které získaly některé z našich sedmnácti zahraničních sesterských organizací s vlastními synodami, nás přiměly k tomu, že jsme již k přípravnému období své vlastní synody přistupovali kriticky. Došli jsme k přesvědčení, že zdánlivě demokraticky vedená akce, je od samého počátku manipulována některými radikálně progressistickými theology a jejich menažery, jinými slovy, že je zneužívána jako nástroj jejich revolučních úmyslů. Jejich zjevným cílem je pomocí nicnetušících a tudíž snadno ovladatelných zástupců z lidu vytvořit "církve zdola", v jejímž rámci bude legální pastýřsko-naučná autorita odstraněna většinovým rozhodnutím církevního parlamentu. Tímto způsobem má být katolická věrouka a morálka liberalisována a prostřednictvím oekumenismu a indiferentismu přizpůsobena duchu moderní doby, humanisována. To, že je při tom Boží záměr přehlížen, že je o něm zmínka na nejvyšší jen jako alibi, tím jsou potvrzeny naše ostatní zkušenosti z lomu i ze zahraničí, podle nichž máme co činiti s dokonale věroučným odětěpením. Dle toho synoda odpovídá věroučným disputacím z doby reformace. Je výrazem "novokatolické" světové církve, v níž jsou prokazatelné stopy modernismu a jiných zcestných nauk, i marxismu. Z tohoto stanoviska, ale především z přesvědčení, že církevní zemské parlamenty jsou v zásadním rozporu se samozřejmostí a božským posláním jedné římsko-katolické církve, rozhodlo se vedení našeho hnutí, že na synodě nebude mít ani přímou, ani nepřímou účast."

Na půdě katolicismu dochází tedy již po řadu let k stále se zostřujícím střetnutím mezi t.zv. progressisty na jedné straně a orthodoxními katolíky na straně druhé. To, že může být progressismus stavěn do protikladu s orthodoxií je skutečností nesmírně závažnou a bohužel prokazatelnou. Zatímco se progressisté těší z přízně ši-

+ nově příchozího/bohužel je nutno rozlišovat mezi 1. emigrační vlnou z r. 1948 a 2. z r. 1968/.

rokých vrstev západoevropského obyvatelstva/jiná je situace v Americe, na střešním a dálném Východě/, zvláště pak mládež, k čemuž podstatnou měrou mimo jiné přispěla popularizace neomodernistických thesů masovými sdělovacími prostředky a tiskem, orthodoxní křesťané jsou pranýřováni a stále více zatlačováni do illegality. Záměrná záměna adjektiv "orthodoxní" za "konservativní" je přitom výsměchem elementární logické distinkce. Orthodoxie je thema nesmírné hloubky, šířky a délky a její dimenze jsou dnešním zracionalisovaným "křesťanům" v průměru španělskou vesnicí. S ohledem na dané thema postačí zdůraznit jediný aspekt:

Je-li katolická církev pojímána jako instituce výlučně lidská, pak je nejvyšším kritériem pro pravdivou interpretaci zjevené pravdy demokratická většina příslušníků církve a revoluční cíle progressistů mají své opodstatnění. Pak je také lhostejná příslušnost k té či oné církvi, takže církve jako takové mohou být časem zcela odstraněny jako nepraktické haraburdí z pradědečkovy pozůstalosti, jak to navrhuje jedna ze synodálních předloh.

Pokud ovšem katolické církvi není upírán její božský původ a pokud je její existence chápána v bezprostřední závislosti na skutečné přítomnosti Boží, čili je-li uznáván její nikoli výlučně lidský, nýbrž božsko-lidský charakter, pak je progressistické anthropocentrické liberální snažení zcestné a naivní. Jelikož pak v tomto pojetí pravdivá interpretace zjevené pravdy je dílem inspirace v církvi skutečně přítomného Boha, nemůže být tato závislá na demokratické většině věřícího lidu, což se zvláště v oblasti mravní jeví býti absurdním.

Tím je opodstatněn hierarchický charakter Církve, z toho pramení autorita církevního učitelského úřadu, protože sám Bůh si volí pastýře, které inspiruje v péči o jím svěřené ovce.

Nutno však dodat, že i v životě katolické církve je demokratický princip od nepaměti v různých instancích až po tu nejvyšší /volba papeže, volba představených řádů/ aplikován a v časném řádu hodnocen jako nejvyšší princip sociální ethiky.

Rozkladné příznaky uvnitř katolické církve nejsou tentokrát věcí výlučně katolických křesťanů, nýbrž všech svobodných a demokraticky smýšlejících občanů, protože tato církev je jedním z mohutných arsenálů duchovních zbraní dosud svobodné části světa.

EGM

Z Č E S K O S L O V E N S K A

oo Pohraničníci v Československu mají stále plné ruce práce. "Lidé zůstali lidmi", stěžují si Zemědělské noviny z 11.7. "Nezmizeli nepřátelé socialismu ani naší republiky. I dnes žijí mezi námi defraudanti, kteří se v okamžiku, kdy jim začíná téci do bot, rozhodnou zamést za sebou stopy. Pokusí se o ilegální přechod hranic. Jen několika jedincům se to zdaří, na ostatní dopadne ruka spravedlnosti!" Mnohým z nás ani tak neteklo do bot a nešlo o smazání stop. Spíše jsme toužili ochutnat svobodu a užítí základních lidských práv. Dokázali jsme, že jsme skutečně lidmi a ne stádem dobytka, které se nechá zavřít do ohrady. Ostatně i dobytek má alespoň občas možnost výběhu.

- oo Úvahu čistě osobní "Pražského Pepíka" uveřejnila Večerní Praha z 10.7. Je známo, že u televizní obrazovky ne u jednoho vypukla již bezmezná agresivita. Tentokrát šlo o boj pisatele proti papežencům při shlédnutí filmu Jan Žižka. "Ve jménu Boha" prý vyváděli a po zemi se koulely naše hlavy, hořely české knihy. "Ve jménu Boha se děly hrozné věci". Při jméně Jesuita mu prý dodnes běží mráz po zádech.... Dnes se sice hlavy nekoulí po zemi, ale šediví v kriminálech. České knihy se nepálí, za to však klesla hluboko jejich úroveň. Píše se to, co by mnohdy ani oheň neztrávil. A co se týče Jesuitů, zdá se, že proti nim není zaměřen pouze náš pisatel. Co jsou to za lidé, kteří naháněli a dodnes nahání strach? Zdá se, že bystré inteligentní hlavy jsou dnes největším nebezpečím.
- oo ZA CO CHVÁLÍ SOLŽENICYN? Tak se ptá Tribuna ze 4.7. spílajíc ruskému exilovému časopisu POSEV, vycházejícímu ve Frankfurtu: "Kdyby se sovětská skutečnost jen trochu podobala obrazu, který o ní vytváří Solženicyn, bylo by nepochopitelné, jak mohla země, kde vládne všeobecná ignorace a morálka tak nízká, zvítězit nad nepřítelem, proti němuž byla bezmocná celá Evropa. Úloha, kterou sehrál Sovětský Svaz v porážce fašismu, je prokázána a nesporná, ať si jí dnes kdokoliv a jakkoliv bagatelisuje"... Při pozorné četbě románu "V prvním kruhu" lze si všimnout, že autor jakoby mimochodem, ale zcela jednoznačně vyjadřoval sympatie s nacistickými Němci..... Tak se sklání před "panskou rasou" představitel "méněcenné slovanské rasy"... Ze všeho, co bylo řečeno, SAMOZŘEJMĚ nevyplývá, že musí být tabu jakákoliv kritika Sovětského Svazu.... Tajuplná přitažlivost, která učinila Solženicyna laureátem Nobelovy ceny, je tak hypnotisující, že nutí i úplné laiky ve vojenství, přechít od začátku do konce toto nesmírně nudné dílo...., psané navíc nesrozumitelným jazykem, těžkopádně! "
- Kupodivu tedy, že mu mnoho čtenářů přece jen dobře porozumělo. A jak je možno, že v dnešním světě plném realit, kde není místo pro žádné čáry máry, věří se na Solženicovu fascinaci, hypnotickou moc a tajuplnou přitažlivost. /Ani o Leninovi dosud nikdo nepravil, že je tajuplně přitažlivý, tedy i ze strany nepřátel určitý způsob komplimentu/. Přitažlivost sama o sobě ale ještě nikoho neudělala laureátem Nobelovy ceny. A co se týče sympatií Solženicyna k nacismu, v žádném z jeho děl nenajdete takový výraz ba ani náznak. Naopak. Z jeho slov vychází odsouzení nacismu německého, stejně tak jako nacismu vlastní země. Nacismus mu není označení pro rasu či národnost, ale pro lidskou zvrhlost.
- oo Starosti o výchovu mládeže. Otázkou jak přivést mládež na správnou cestu se zabývá "Pravda" z 10.7.: "Samozřejmě si to žiada, aby sme nielen uznávali základné postuláty našej strany, ale aj vedeli spájať osobné záujmy mladých s verejnými, hľadať účelné a zároveň príťažlivé formy tohoto spojenia.... Zasadnutia našej strany, vychádzajúc z požiadaviek XIV. zjazdu, položili pri výchove mládeže osobitný akcent na úlohy našej socialistickej školy. Zdôraznili, že v dnešnom štádiu rozvoja socialistickej spoločnosti, musia vychovávať v duchu marxizmu-leninizmu všetci učitelia a vo všetkých predmetoch.... Nemožno pri tom prenášať zodpovednosť školy na rodičov".
- Dodávame: Zejména tehdy ne, jsou-li rodiče názorů jiných, a to v mnoha případech jsou. Co k tomu říct? Nebylo by divu, kdyby se vietnamské čítanky, které se zatím u nás jen tisknou, objevily ve školních lavicích české mládeže. Představme si, marxismus-leninismus ve všech vyučovacích předmětech, jak se požaduje. Bude se na př. v hodinách tělocviku nacvičovat tradiční objímání pohlavářů s jidášskými polibky?

Ú V A H Y - D O K U M E N T Y (2)

VZPOMÍNKOVÉ SHROMÁŽDĚNÍ U HUSOVA KAMENE V KOSTNICI.

Úvod ke vzpomínkovému shromáždění, které se konalo letošního 1. července, tvořila slova M.J.HUSA, přednesená P. Přemyslem Pittrem, datovaná 27.6.1415:

"Vzpomínám na Vás, abyste se milovali vespolek, vymítovali rozkoly, pilní byli především cti Boží, mne v paměti chovající. Kterak jsem vždycky usiloval zdar university ke cti Boží přivádět. Kterak jsem se kormoutil nad nesváry vašimi a výtržnostmi; kterak národ náš přeslavný chtěl jsem shromáždit v jedno. A ejhle, kterak při některých mi nejmileších, pro něž bych byl život nasadil, stal se mi tento velmi trpký úděl. Útržkami, potupami a posléze trpkou smrtí mne potírají. Nechť Bůh odpustí jim všemohoucí, neboť nevědí co činí. Za něž upřímným srdcem svým prosím, aby je ušetřil. Stůjtež v poznání pravdy, kteráž nad vším vítězí a mocna je na věky. Proste Boha za mne a pozdravujte se vespolek ve svatém pokoji. - Mistr Jan Hus, v okovech a žaláři, jenž stoje na kraji tohoto života, očekává nazejtří hroznou smrt, neshledajíc na mně kacířství žádného."

Po tomto úvodu se ujal slova katolický kněz a theolog P.Dr. Alexander Heidler z Mnichova, který byl po 2. světové válce, tedy 530 let po Husovi, podobně jako on, také pražským katolickým universitním duchovním správcem.

Svůj proslov uvedl úvahou o ekumenismu, vědom si významu svého vystoupení, jakožto závažného kroku ke sblížení. Neboť Hus je jedním z kamenů úrazu v ekumenismu, alespoň českém. Jak ale Dr. Heidler ukázal, spíše nedorozumnění kolem Husa je oním domnělým kamenem úrazu. Katolický ekumenismus nezačal až teprve velkým průlomem lásky - Janem XXIII a II. vatikánským koncilem. Už předtím se v různých dobách, v těch poslednějších stále silněji, ale ne vždy s požehnáním Říma, ozývaly jeho hlasy.

Papež Jan velmi krásně charakterisoval jeho předpoklady: Cesta k jednotě křesťanů začíná úsilím, aby vlastní církev byla křesťanštější, stále věrněji zakotvena v evangeliu. A dále: U našich doposud oddelených bratří máme vždy předpokládat pevnou a dobrou vůli, t.j. tutěž vůli k evangeliu.

Na těchto základech se může uskutečňovat další dialog, další sblížování se. Není to cesta příliš jednoduchá; vyžaduje hluboké vzájemné pochopení, porozumnění dějinám, jejich rozporům i vinám, jež nejsou téměř nikdy jen na jedné straně.

Husem se v těchto souvislostech zabývají v novější době též katoličtí odborníci. Významná je práce belgického benediktina, žijícího ve Francii, Paula de Vooght. Ten ve svých teologických rozbořech Husova učení ukazuje na Husovu věrnost církvi, i dogmatickou /až na jedinou výjimku - pochybnost o oprávnění papežství a posloupnosti papeže od Krista/. Onu věrnost církvi dokazují i Husovy úpravy Viklefových spisů, kde vypouští závažnější věroučné odchylky.

Význam Husova vystoupení můžeme dnes pochopit v jeho církevně historickém kontextu. Jeho jedinou snahou bylo odvrátit lidi od hříchu a přivést je ke Kristu a evangeliu. Vůči tehdejšímu autoritářství církevních úřadů, vůči neutěšenému stavu církve, kdy byl každý katolík exkomunikován nejméně dvěma papeži, když měl smůlu, jako Hus, všemi třemi, mohla uřimná víra vést jen k zdůraznění neviditelné církve jako těla Kristova, k důrazu na Kristovu přítomnost v konkrétním místním společenství, jakým byla Betlémská Kaple.

V něm byl Hus především vzorným knězem, lidovým kazatelem a, což je méně známo, neúnavným zpyčedníkem.

Husova tragická a zároveň hrdinská situace byla v tom, že už ve své křesťanské horlivosti nemohl dále nečinně přihlížet neúčinnosti všech reformních snah v církvi a vystoupil se svědectvím víry, jdoucím důsledně až ke kořenům. V tom je na něm možno pozorovat rysy společné s biblickými proroky. Hus protestoval proti prodávání odpustků na účel nanejvýš pohoršlivý - na válku vzdoropapeže Jana XXIII. proti římskému papeži Řehoři XII. Tedy proti svatokrádežnému prodávání falešných odpustků falešným papežem, jehož ale Václav IV., do té doby Husův ochránce, z politických důvodů podporoval. Tím protestem ztratil Hus poslední mocnou ochranu. Mnohý by zaváhal. Ale Hus nezaváhal a tím zpečetil svůj osud. A místo aby alespoň potom využíval podpory přívrženců v Čechách, odcestoval do Kostnice, aby na Koncilu vydal radikální svědectví svého křesťanského svědomí. A aby podstoupil mučednickou smrt, po níž skrytou touhu lze u něj vystopovat už během jeho života dříve.

To vše je důkazem Husovy dobré vůle, upřímné zbožnosti, víry a naděje v Ježíše Krista, jímž jen se nechává vést, aby mohl vést druhé. Jeho poslušnost vlastnímu křesťanskému svědomí je v důsledku ve shodě s katolickou theologií. Tomáš Aquinský v jednom ze svých stěžejních spisů - De Veritate - ukazuje, že Boží přikázání a tím též svědomí, zavazuje více, než přikázání církevního představeného.

Nelze obhájit, aby bylo takové jednání trestáno, a to ještě způsobem tak ukrutným. Též kardinál J. Beran pranýřoval před II. Vatikánským koncilem předávání kacířů světské moci, které se rovnalo jejich odsouzení. Přispěl svojí velkou morální autoritou k distancování se katolické církve od onoho postupu.

Hus je příkladem pevného charakteru, který jedná "bezpodmínečně" - svědomí je mu přednější než život - a který může každého povzbudit k následování Krista. Je omylem a nesmyslem zneužívat ho jako vzor nacionalistického a šovinistického, případně protikatolického, či dělat z Husa revolucionáře a předchůdce bolševismu.

V době jara 1968 zvítězila alespoň dočasně lepší stránka našich lidí; ta, která poznala, že budování lepší společnosti může sloužit jen to, co je v sobě dobré. Že nelze posuzovat jen podle vytýčeného cíle. Tato duchovní revoluce se udála zcela ve smyslu Husově. V podstatě šlo o hledání postupu, který je ve shodě se svědomím.

Domýšlí-li se tyto otázky až do důsledků, vyplývá z toho, proč je ve svědomí cosi dokonalého, absolutního; protože v něm slyšíme hlas Boha.

Kdo uznává prvenství svědomí ve svém životě, ten už vlastně uznal existenci Boha, i když si ji snad ještě tak nedovede pojmenovat. Svědomí je východiskem dobrého úsilí, v němž by se dnes měli sjednotit lidé dobré vůle všude ve světě a v Husově národě zvláště. Jít v něm s Husem cele až do důsledků, nezastavit se u lidské filozofie a filozofické etiky, nýbrž hledat přímo Boží odpověď, kterou nám přinesl Ježíš Kristus a kterou je v jistém smyslu Ježíš Kristus sám.

Hus sám sebe pokorně nazývá: v naději kněz Ježíše Krista. Ten byl pro něho vším. Husův život byl zcela určen Novým zákonem: v meditaci, v inspiraci kazání, posilou života, útěchou v utrpení.

Ať přicházíme z katolické nebo evangelické strany, či teprve začínáme hledat v mlze převzatého ateismu, měla by se tato základna Husova života stát také základnou naší.

I ekumenismus má v důsledku jen tento cíl: Společně Ježíše Krista milovat, jako jej miloval Mistr Jan Hus a pro tuto lásku se účinně milovat navzájem. Tak se stane kristocentrickým ekumenismem myslí a srdcí. Potom snad poznáme i to, v čem se Hus možná opravdu mýlil. A nebude to třeba ani to, o čem se vedly neplodné polemiky; spíše otázka, zda neprosazoval příliš středověkého puritanismu a asketismu, zda až příliš nepohrdal lidským tělem a hodnotami pozemské kultury. Poznáme také, že ani je-ho soudcové nebyli "jen" korupčníci, kteří se cítili být postiženi jeho kritikou, či "jen" oportunisté, byrokratičtí obhájci pochybného koncilu a studení profesori. To vše tam na jedné straně silně zastoupeno bylo. Na druhé straně šlo ale v oné tragické situaci o vážné křestany, kteří se úpřímně obávali ohrožení hodnot, pro ně posvátných. Teprve druhým setkáním lidstva s Kristem budou ony problémy rozuzleny.

Příklad Husův neznamená, že si máme Kristovo poselství vykládat stejně jako on v jeho době. Ono přináší každé epoše nové aspekty. Spíš máme v pohroužení se do Nového Zákona hledat, jak by to Hus interpretoval dnes, pro nás a pro sebe, jako lidé druhé poloviny 20. století, kteří hledají odpovědi na vlastní problémy a studují Bibli podle nových objevů a uváženích teologických postřehů naší doby. Husův příklad neznamená zůstat u teorie, ale s hrdinným úsilím uskutečňovat důsledky v praxi u sebe sama i pro druhé. Ani dnes nám nepřinese spásu pouhá teologická diskuse, /i když též velmi užitečná/, nýbrž změna myšlení a života podle Kristova evangelia. Jak píše Pavel ke Galatským: "Tady rozhoduje víra, která se projevuje láskou". Podobně píše v prvním listu Jan: "Toto je Boží přikázání: Abychom věřilive jménu Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám on nařídil". A to je shodné s odkazem Husovým, s odkazem sjednocujícím a ne rozdělujícím, který nás v různých náboženských společenstvích má vést, abychom obstáli tváří v tvář bojovnému ateismu a nepodlehli taktice "rozděl a panuj". Je to tvrdý boj, planoucí více méně skrytě v celém civilisovaném světě, otevřeně na př. v naší vlasti. Naše zbraně v něm nejsou záporné, ničící. Naopak. Ne nenávisť, ale láska vzájemná, ale i k těm, kteří jsou zatím bludem zaslepeni a spoutáni. Hlavně jim máme přát, aby i oni uviděli pravdu a neztěžovat jim to svým jednáním. Naším úkolem je přispívat k obrození světa-modlitbou, slovem, činem-a je-li to nutné, i jako Mistr Jan Hus, krajní osobní obětí.

Be.

X X X X X

CESTA ZA STŘÍBRNOU PROTEŽÍ.

Historické a zároveň půvabné město Trident/Trento/, už roku 46 po Kr. "Splendidum Municipium", zobrazené roku 1494 Albrechtem Dürerem, obklopené horami podobně jako mnoho švýcarských měst, bylo letos už po jedenadvacáté místem speciálního festivalu horského a průzkumnického filmu. Účastnila se ho řada národních produkcí. Československo zastoupeno nebylo. Přesto i nás zajímal festival, jako projev neutuchající lidské snahy po poznání a také protože se na něm uplatnila práce českého režiséra a kameramana Karla Skřípského, dokumentární film Bosco Gurin. Je to jakýsi Rok na vsi: Jde o malou vylištěnou vesničku Bosco Gurin, ležící ve výši 1500 metrů nedaleko Locarna. Německy hovořící obyvatelstvo si zachovalo od třináctého století svůj svéráz. Vesnici obývá jen

šest rodin. Na autorově práci je vidět školu Karla Plicky a mnohé sekvence připomínají naléhavě motivy jeho filmu "Zem spíevá". Dílko líčí patriarchální prostředí kouzelných obrazů přírody i lidí v průběhu času. Vše podmalováno hudbou, hranou na staré nástroje, což dodává celku naprosto stylové jednoty. Svět, kde se čas zastavil. V této vesničce nepoužívají obyvatelé povozů, vše nosí na zádech. Vyniká zjevně poměr člověka k půdě. Z díla dýše na nás smíření s Bohem a jeho přírodou.

Per aspera ad astra! Boj s přírodou byl dán člověku do vínku, aby uplatnil své schopnosti vnikat do tajů země, odhalovat její poklady, překonávat rozmary přírody, upravovat cesty, hledat možnosti obživy a připravovat kladná řešení snazší existence. Jeho touha se nespokojuje dosaženými výsledky a zona jeho průzkumu se všemožně rozšiřuje. Snaha odhalit neznámé ho žene k nesnadným úkolům, na dno moře, na vrcholky těžko dostupných hor a k ikarským letům do prostor naší galaxie. Kinematografie a televise jsou povolány k tomu, aby sledovaly všechny podobné, odvážné a riskantní podniky. Je to dáno nábojem duchovní síly, vložené do lidské bytosti. Touha po nových objevech a výbojích vede často k nadměrným výkonům a k přepínání tělesných sil. Člověk překračuje často míru svých možností a vzniká mnohá svízelná situace.

I tyto výstřelky jsou pochopitelné. Dochází mnohdy k porušení rovnováhy mezi možnostmi tělesné schránky a touhou dosáhnout rychle vytoužených cílů. Dokud jsou lidé na dosavadním stupni duchovního vývoje, nelze se obejít bez obětí na životech. V dalších vývojových etapách ustane ponenáhu také překotný let za hvězdou vzdálenou. Slunce pak ozáří cesty, aby poznání nebylo příliš drazé vykupováno.

X X X X X

S. Ježek

oo Pod heslem "TŘETÍ CESTA - Pražské jaro 1968" se ve dnech 9. až 19. srpna sešlo na půdě Internationales Kulturzentrum Achberg u Lindau (BRD) na 400 intelektuálů různých národností a různého politického přesvědčení - ale s převahou stoupenců t. zv. socialismu s lidskou tváří. Vyslechli projevy nejenom pravděpodobného iniciátora této akce Oty Šika a jeho politických přátel ale i jiných, zejména německých sociologů a politologů - a založili instituci pro další badání a usilování tohoto směru "Stálý kongres Třetí cesta". Programové heslo Svoboda - Demokracie - Socialismus se při tom dostalo podivného odvození z antroposofie Dr. Steinera (!?) Mezi jiným skutečnost, že polovina účastníků byli lidé mladí, je velkou výzvou všem, kteří za pravou a skutečně novou TŘETÍ CESTU mezi komunismem a kapitalismem považují nikoliv "socialismus s lidskou tváří" nýbrž - křesťanskou demokracii.

oo V Rudém Právu z 23. srpna si Jiří Hečko pochvaluje, jak československá justice spravedlivě potrestala cizí státní příslušníky přistižené při "pašování" státních příslušníků ČSSR a NDR přes hranice do svobodného světa, neboli jak se říká v politické hantýrce R.P. "do kapitalistické ciziny". Jde především o spolupracovníky švýcarské skupiny H. Lenzlingera z Curychu, který již v nejednom případě pomohl i našim emigrantům. J. Hečko nazývá napomáhání v přechodu hranic trestným činem. Bylo by dobře, aby se pokusil najít vhodné označení také pro čin bránění člověku v přechodu hranic!

O O O O O O O

*Unsere hohen
Leistungen und
das weltweite
Ansehen
verdanken wir
dem Teamwork
tüchtiger
Berufsleute*

SULZER

